

Modellen for økonomisk fremgang

Den muslimske verden idag sygner hen i økonomisk forfald. Mens vestens økonomier er stabile, velstående og istand til at sørge for de basale behov til majoriteten af befolkningen, er den islamiske verdens økonomi ustabil, ineffektiv, underudviklet, og ude af stand til at opfylde massernes basale behov. Den enorme forskel i levestandard og velstand i vesten og den islamiske verden, har fået mange muslimer til at sammenligne de to økonomier i et forsøg på at finde hemmeligheden bag vestens succes. Denne analyse har ofte resulteret i, at muslimer forsøger at efterligne de vestlige nationer økonomiske politik idag i et forsøg på at udvikle deres respektive nationer. Målestokken for succes bliver stort set overfladisk, med en fokus på udviklinger, som er sanselige; skyskrabere og enorme indkøbscentre, bliver betragtet som indikatorer for økonomisk fremgang.

Grundet dette er Dubai unik i den muslimske verden fordi den har bevidnet en fænomenal udvikling i løbet af de sidste 20 år. Og den er idag en moderne by, med stor velstand, vist frem i form af høje bygninger og unikke bebyggelser. Det er en by, som ikke kun muslimer fra islamiske lande søger hen til i store antal, men også alle slags folk overalt i verden. Dubai tilbyder en vestlig livsstil, med et østligt præg for enhver. Men det er i Dubais tilsyneladende succes, at dens svaghed ligger. Ingen kan betvivle, at den har opnået en vis grad af materiel succes. Problemet er at nogle folk verden over fremhæver Dubais metode for succes, som den man bør følge, for at opnå økonomisk fremgang.

Dubai er blevet velsignet med en enorm oliemængde, hvis indtægter har ladet en moderne by opstå ud af en lille fiskerilandsby. Dubai er også begyndt at styre sin økonomi henimod turisme- og servicesektoren. Dette har ført til, at Dubai er blevet en turistperle, ikke kun i Mellemøsten, men også i hele verden. Den stræber også efter at blive et finansielt centrum, som en rival til steder som London og New York.

Problemet med Dubai er, at den ikke er en model andre bør følge, men derimod et unikt udviklingstilfælde. Den har udviklet sig på sådan en måde, at den faktisk eksisterer i en økonomisk boble. Den drivende kraft bag Dubais vækst, har hovedsageligt været dens olierigdomme, og efterfølgende de selskaber, som drives af udenlandske arbejdere. Dens position som et handelscentrum har da også bragt den rigdom. Problemet med det er at olien ikke er ubegrænset, og allerede er ved at løbe ud. De uddannede arbejdere, der hjælper med at udvikle servicesektoren er hovedsageligt fra udlandet, og kun en lille bitte del af Dubais befolkning bliver nu betragtet som indfødte arabere. Det foregår også i en region, som er ustabil, hvor truslen om krig er en reel mulighed.

Disse faktorer viser hvorfor Dubai ikke er et eksempel på sand økonomisk udvikling. Den har blot udnyttet begrænsede naturressurser og den har importeret talenter udefra til at drive sin økonomi. Dette er udover det faktum at Dubai ikke producerer et fremstillet produkt som købes af folk i byen. Det er en nation, som ikke er selvforsørgende, idet den ikke besidder infrastrukturen, eller de naturressurser på plads, til at udvikle de produkter den forbruger. Dens vækst har været et direkte resultat af, at den er blevet en stort set skattefri zone for de udenlandske handelsmænd og selskaber. Selvom de skaber arbejdspladser og indkomster til folk i landet, så overdrager disse selskaber ikke tekniske færdigheder til folket. Dens boligpriser stiger primært på grund af spekulationer om, at priserne fortsat vil stige, og man kan opnå en fortjeneste ved at sælge ejendom på den.

Disse årsager viser hvorfor Dubai ikke er andet end et fatamorgana i ørkenen. Dens vækst og overlevelse er afhængig af de udenlandske entiteters talent og ekspertise. Den kan kun tilbyde de specielle services, såsom banker og finanser, som et middel til at garantere sin fremtid, ved siden af turismen. Da disse sektorer stort set læner sig opad udlændinges velvilje og tillid, så er Dubai sårbar overfor et økonomisk kollaps, hvis disse elementer skulle beslutte sig for at trække sig ud. Dette kunne forårsages af flere grunde. En regional krig kunne gøre Dubai til et usikkert sted at være for arbejdere, hvor handelsruterne også vil blive afskåret. Og huspriser ville kollapse og de penge som i øjeblikket strømmer in boligområdet ville strømme ud af byen. Så selvom dette kan virke som et ekstremt scenario, er det ikke usandsynligt på grund af den politiske realitet i Mellemøsten. Skønt denne fremgang fortsætter, så bliver det på bekostning af islamiske værdier, idet alkohol og andre laster tillades, for at tiltrække en vestlig arbejdsstyrke til at drive økonomien.

Begrænsningen for enhver, der prøver at efterligne Dubai er, at der kun kan være ét centrum for turisme og finans i regionen. Per definition så kan der ikke eksistere to centre på ét sted. Eksemplet med to regionale flyselskaber er nok til at forklare dette punkt. Emirates har et flyselskab som udløber fra Dubai mens Etihad udløber fra Abu Dhabi. Emirates har formået at etablere sig som mærke og er populær hos folk der rejser til regionen. Etihad kæmper til gengæld, idet der simpelthen ikke er nok trafik til at gøre to flyselskaber, som er så tæt på hinanden, ligeså populært som Emirates.

Den eneste måde, hvorpå den muslimske verdens økonomier kan oprejses, er hvis de udvikler en industriel base. Ved at gøre det vil disse økonomier bevæge sig fra blot at være forsynere af råmaterialer og importører af færdige produkter fra andre nationer. Udvikling af produktionssektoren i en økonomi vil ikke kun skabe arbejdspladser til faglærte og ufaglærte folk, men vil også ændre handelsbalancen drastisk mellem import og eksport fordi økonomien så vil være istand til at sælge færdige produkter i en lav volume, men til en højere nettopris.

Og den muslimske verden er blevet velsignet med en enorm mængde af resurser. I modsætning til mange nuværende og voksende magter, ville den muslimske verden ikke løbe tør for resurser, hvilket ville forsinke den økonomiske vækst. Den har også en talentfuld arbejdsstyrke, hvilket ville være nødvendigt, for at starte sådan en økonomi. Mange videnskabsmænd i vestlige universiteter, selskaber og institutioner er muslimer. Der er også mange muslimske revisorer, ingeniører, forretningsmænd og andre faglærte, rundt om i verden. Alt det er udover ikke-muslimske arbejdere, som vil blive tiltrukket af en dynamisk og blomstrende islamisk økonomi.

Det eneste der kræves er en vision. Den vision kan kun gives af den islamiske Khilafah, der vil gøre sit for at implementere Islam, for at gøre ummah politisk uafhængig, og økonomisk selvforsørgende. Sådan en vision kan ikke gives af de nuværende regenter i den muslimske verden. Disse tyranner er altfor beskæftiget med at kappes om, hvem der kan imponere sin kolonialistiske herre mest. Disse undertrykkere vil aldrig tillade den muslimske ummah at rejse sig, idet de hjælper til at holde den svag, så de kolonialistiske nationer nemmere kan udnytte den. Khilafah vil give den islamiske vision, som er at opfylde folkets basale behov, tilvejebringe luksuriøse behov så godt den formår, og bære Islam til menneskeheden.